

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Isuse, vino și adu-ne pacea ta !

Zăpada azi căzută se transformă în noroiu. Florile grădinii de astă-vară decolorate de suflul iernii, călcate în picioare, ca masă diformă contribuiesc și ele la formarea noroiului. Ai crede că există o lege a naturii, conform căreia tot ce ajunge pe pământ trebuie să devină noroiu. Privești jos, — numai noroiu, sus — cerul nu se vede de nouri, în jurul tău fețe împietrite în rău, des-nădăjduite de multe dureri, înnebunite de patimi sau rigide în masca indiferentismului. Pacea albă a zăpezii culmilor neumbate, pacea mai gingașă decât petalele bobocului de trandafir este departe de noi, de noroiul lumii în care trăim, de vidul sufletelor noastre.

Iar noi fără pace sun-

tem fantome, nu cunoaștem liniștea existenței ne-turburate, tăria caracterului bazat pe principii solide, ci suntem goniți și mereu transformați de patimile noastre și ale lumii. Suntem chiar așa de rătăciți, cum au fost oamenii la venirea dulcelui Copil dumnezeiesc. Rătăcirea noastră însă este mai înspăimântătoare, căci noi purtăm vina de ea. Noi ar trebui să știm că numai pacea adevărată este capabilă să șteargă toate lacrimile, să vindece toate boalele sufletești și să îndulcească mizeria generală. Pacea aceasta ne vine din Betleem, drumul căruia se arată ființei noastre neliniștite ca o scăpare din veșnica goană.

Deci să încetăm a fi năluci, să începem vieța

noastră reală, să ne întoarcem spre Betleem și deacum trăind în spiritul lui să ne câștigăm pacea. În acest post de Crăciun să aibă loc înnoirea ființei noastre intime, începutul liniștei și fericirii noastre. Betleemul îl aflăm în fiecare biserică. Acolo, pe altarul fiecărei este de față în Sfânta Euharistie la un loc Pruncul, Omul și Dumnezeu. Acolo să-l rugăm pe Acela, la a cărui naștere îngerii pace au vestit: „Isuse, vino și adu-ne pacea ta !”

Iar El va veni.

Și ne va aduce pace.

Și Crăciunul nostru va fi adevărat Crăciun.

B. I.

Românism și viața religioasă.

În viața noastră publică de azi, cu mare bucurie constatăm o reînviere a naționalismului. Începem să simțim mai mult decât ori când că trebuie să-i dăm foarte mare atențiune la tot ce ne face viața noastră românească mai bună și mai frumoasă. Căutăm să întărim în noi înșine și în alții conștiința națională. Simțim mai mult decât de altă dată că numai prin felul nostru de a fi și prin munca noastră vom putea să ridicăm viața publică în tot ce este manifestare a sufletului românesc.

Azi literatura, arta, cultura, națională, ne preocupă mai mult decât în primii ani de după Unire. În Maramureș în special se vorbește azi despre sufletul Maramureșanului; despre arta, poesia, viața lui familiară, economică și chiar religioasă.

Toate aceste manifestări sunt frumoase și este de dorit ca, în special tineretul care lucrează entusiasm pe acest teren, să-și atingă scopul: ca viața românească din Maramureș să fie intensificată, din sufletul Maramureșanului să fie smuls tot ce-i primejduiește valoarea etnică, morală și puterea lui de producție pe teren economic. Puterile lui, care azi încă sunt slabe, trebuie întărite, ca să avem un popor maramureșan, vrednic de trecutul cu care îi place să se fălească,

Dar, totuși trebuie să punem o mică întrebare! Și iată din care punct de vedere:

Noi nu putem să ne închipuim o viață românească, deslipită de viața religioasă.

Ar fi o zădarnică trudă a încerca să se nege că ar fi așa, pentru că întreaga noastră viață publică și familiară ne este legată de ea. Nimeni, nici cei de altă credință, nu poate să tăgăduiască că sărbătorirea Crăciunului, a Paștilor românești n'ar aparține sufletului românesc. — Dar, pentru ce numai Crăciunul, Paștile și câteva sărbători mari? Și pentru ce din aceste numai partea ușoară: petrecerile, ospetele. De ce nu recunoaște așa zisă „lume intelectuală“ românească și acel adevăr, că și participarea la serviciile divine e o notă a sufletului românesc. (Noi am dori ca participarea să fie activă prin organizarea și estetizarea acestor servicii.

Dar ținerea posturilor care preced sărbătorile nu formează o parte a sufletului românesc? Nu ne gândim aci la ținerea materială a postului ci mai mult la modul de a-l petrece acest timp cu ocupațiuni și petreceri de natură mai spirituală și mai sublimă decât petrecerile dansante ale carnavalului. Sufletul românesc, care s'a zămislit la țară și nu la oraș face deosebire între timp de post și de dulce. Acest suflet ar trebui să

influențeze și societatea românească dela oraș și nu sufletul cosmopolit, străin de tot ce se numește românesc.

Am dori ca în viitor societățile noastre culturale să nu organizeze serii de ceaiuri și sărate dansante în postul Crăciunului ori în Postul Mare. Ar fi de dorit ca să nu expunem la dojenile foarte juste ale popoului pentru nesocotirea celor mai elementare legi de bună-cuviință ale lui, atunci când tocmai tot aceea i-o spunem. Țăranului că dorim ca să-și păstreze caracterul etnic.

În concluzie, dacă vrem ca să fim apărătorii și susținătorii românismului în noi înșine, în societatea cultă și în popor să nu ne dovedim atât de contrari principiilor propagate de noi, prin atitudini contrare principiului pe care-l susținem, care însă se manifestă mai cu seamă tocmai pe terenul care atât de greu ne vine a-l practica, pe terenul religios.

Noi nădăjduim că reintroducerea, datinelor strămoșești în viața noastră sufletească, în forma lor cea mai curată va însemna și reînvierea unei religiosități adânci și până acuma necunoscută la noi a sufletului și a societății românești.

Pentru stabilirea adevărului se comunică, că cu ocaziunea misiunilor ținute în Hârnicești de pâr. Ioan Dragomir, în ziua de 20 Noemvrie s'au cuminecat 126 credincioși, iar în ziua de 21 Noemvrie 258 de credincioși. Deci total: 384 de credincioși.

Despre zgârciți.

(Cum mor ei?)

O despărțire imposibilă. Un preot a avut ocazia, să vadă pe un zgârcit pe patul morții. Palma mâinei drepte strângea cu înfocare o pungă cu bani, iar pe brațul drept îi atârna o alta pungă, pe care o pipăia mereu, ca să vadă, dacă nu lipsește de acolo ceva. Preotul a amintit muribundului, că iubirea banului în măsura arătată de el, este păcătoasă și are ca urmare pierzarea sufletului. Dar bolnavul i-a răspuns: „Nu pot să fac altcum. Dela pungile mele nu mă pot despărți.” Nefericitul zgârcit a murit înbrățișându-și banii.

(Lohner.)

Ultima întrebare a zgârcitului. Un om bogat în toată viața lui s'a ocupat numai cu numărarea banilor și cu cămătăria. Aurul și argintul au fost dumnezeul lui. Odată s'a îmbolnăvit repentin. Ai săi i-au atras atențiunea, că ar fi bine, să se împace cu Dumnezeu și să se împărtășească cu sfințele taine. Dar cine întreaga lui viață nu-și aduce aminte de Dumnezeu, uitat rămâne și de Dumnezeu în ultimul moment al vieții sale: nu a primit darul ajutor. Totuș a fost chemat preotul. Preotul cu cuvintele cele mai pătrunzătoare a descris zgârcitului încăpățânat starea periculoasă a sufletului său. În timpul dojenilor serioase, a ținut înaintea bolnavului și o cruce. La vederea Crucifixului moribundul a devenit atent și

s'a părut, că privește crucea cu adâncă măhnire. Preotul a început să se bucure. Dar bucuria lui a fost de scurtă durată, căci bolnavul, privind mereu la crucea de argint, a întrebat: „Oare ce preț are aceasta cruce de argint?...” Această i-a fost ultima întrebare. Peste puțin timp a devenit livid și în câteva clipe a încetat de a mai trăi. (Lohner)

Ultima plângere. Robert de Lyceo, orator bisericesc vestit, din secolul al XV-lea spune într'una din predicile sale, că odată a fost chemat la un om bogat, cu scopul, ca să-l pregătească pentru moarte. Toate străduințele sale au fost însă fără rod, căci bolnavul refuza orice admoniție salutară. Se zbătea desperat în patul său și se plângea mereu între lacrimi: „Cât m-am ostenit! De câte m-am lipsit! Și acuma alții se bucură de comorile mele! O, dragelor mele pungii, voi, bucuria, mângăierea și totul inimei mele! Trebuie dară să vă părăsesc?...” Tânguindu-se așa, și-a dat sufletul.

Omul cu picior de capră. Un om zgârcit ani dea rândul și-a ascuns banii adunați în scobitura unui copac bătrân. În toată viața lui nici un bine nu a făcut, din contra a înșelat pe mulți dintre oameni. Bucuria lui supremă era, că în toată săptămâna a mers în pădure să-și vadă banii ascunși. Cu bătaii emoționate de inimă, cu grijă și cu priviri timide se apropia cu fiecare ocazie de copacul cu comoara. Dupăce

și-a văzut banii, s'a îndepărtat, dar cu spatele înainte; ascunzându-și urma picioarelor sale nu numai pe nisip, ci și pe iarba pădurii. Așa a ieșit din pădure. Totuși a socotit că cineva va putea să descopere urmele picioarelor sale și așa va găsi comoara. Ca să eschidă orice posibilitate, și-a cioplit din lemn picioare de capră. La marginea pădurii și-a legat aceste picioare de mâinile și picioarele sale și așa — în patru picioare — se apropia de copacul cu comoara.

S'a întâmplat însă, că un om sărac — în supărarea sa — s'a decis, să se spânzure. Cu aceasta intenție diavolească, provăzut cu funie, a mers la pădure, și-a ales copacul, pe care a voit să săvârșească sinuciderea. S'a urcat pe copac și a fixat funea pe o cracă tare. În acest moment observă ceva sclipitor în scobitura copacului. Își bagă mâinile și găsește comoara ascunsă a zgârcitului. Imediat își părăsește planul de sinucidere, lasă funia legată de cracă și se grăbește acasă cu comoara găsită. Peste câteva zile a venit și zgârcitul să-și vadă banii! „Vai, cu mine s'a sfârșit” — striga cu disperare, — căci a observat, că banii nu sunt la locul lor. Își rotește privirile, vede funia atârnată, — nu se mai socotește mult. Se urcă pe copac, funia și-o pune la gât și se sinucide. (Traducere.)

Pildele aceste trebuie să le priceapă ori cè oim. Nu-i permis, ca să lăsăm, ca banul să devină Dumnezeuul nostru. Să

folosim avutul nostru așa cum vrea Dumnezeu: spre binele nostru sufletesc și spre ajutorul celor lipsiți. Deatătea ori suntem chemați ca să adăugem ceva cu banul nostru la bunul mers al unor opere mântuitoare! Să ne aducem aminte, că dând noi ceva pentru scop de binefacere, lui Dumnezeu dăm și El nu ne rămâne dator! Așa s'au colectat bani pentru misiunari și se colectează pentru Agru. Să dăm cu inima bună și Dumnezeu ne va răsplăti.

Mismar.

Ce trebuie să uite omul?

O veche revistă ne arată, că ce este bine să uite omul:

1. Uită, răul ce se vorbește despre tine.
2. Uită péguba, ce ți-a pricinuit cineva.
3. Uită binefacerea, ce ai săvârșit-o.
4. Uită ziua, în care ai fost mai fericit ca azi.
5. Uită tot, ce ți-au promis alți.

6. Uită clevetele, ce s'au spus în fața ta.

7. Uită întristarea, care te neliniștește.

8. Uită secretul, care ți-a fost încredințat.

Misiuni sfinte. În legătură cu anul sfânt pentru câștigarea indulgențelor — se vor ținea misiuni sfinte în filia Hoteni. Misiunile se vor începe în ziua de 6 Decembrie și vor fi conduse de Păr. Leo Manu superiorul Mănăstirei Moiseiu.

Cl. Dr. Dumitru Pop preot în Strâmtura a fost numit la catedra de religie la liceul de băieți din Sighet, iar la Strâmtură a fost numit Onoratul Vasile Măries din Rona Sălajului.

În Sighet adorația de o zi din prima Duminică a lunii Decembrie a decurs în cea mai mare rânduială. Afară de cei 60 adoratori înscrși, în decursul zilei mai multe sute de persoane s'au perindat, făcând vizită lui Isus Euharisticul.

Organizatorii educației preregimentare au stabilit, că tinerii dintre anii 18—20 obligați de a lua parte în aceste cadre, vor face deprinderile în ziua Duminicii, înainte de amiază. Aceasta dispoziție a pricinuit mari nedumeriri, fiindcă — așa s'a crezut — că acești tineri nu vor mai putea asculta Liturghie. Acum, — avem informația — că în planul deprinderilor intră ascultarea obligătoare a sfintei Liturghii; așa dar, din partea aceasta, nu trebuie să ne mai îngrijim.

Poșta Redacției. Dșoarci O. C. Sighet. Articolul a sosit târziu. În numărul viitor.

Citiți și răspândiți „Dumineca“.

Calendar săptămânal.

9—15 Decembrie 1934.

9. Duminica XV d. In. sf. Cruci

Ap. Efez. 6, 10. Ev. Luca 18, 35.

Concep. Sf. Ana

10. Luni M. Ermogen

11. Marți C. Daniil St.

12. Mercuri Sf. Spiridon † 347

13. Joi Eustatie și soții

14. Vineri M. Tirs și soții

15. Sâmbătă M. Elenterie.

„Să nu pismuim pe mai marii lumii pentru bogățiile, onorurile, dignitățile lor și pentru aplauzele primite dela oameni; ci să invidiem pe cei ce iubesc mai mult pe Isus Hristos, cari cu siguranță trăiesc mai liniștiți și mai mulțumiți, decât cei mai de frunte regi ai lumii, și să mulțumim Domnului, pentru că nea luminat, să cunoaștem desertăciunea tuturor bunurilor lumești, prin cari se pierd atâția nefericiți.“

(Sf. Alfonz M. de Liguori
Scoala Iubirii lui Isus Hristos)